

О.О. Мислива

кандидат юридичних наук
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

УДК 351.7

ПОВНОВАЖЕННЯ ПРИВАТНИХ ОХОРОННИХ СТРУКТУР: ВЗАЄМОДІЯ ЧИ ПРОТИДІЯ ОРГАНАМ ВНУТРІШНІХ СПРАВ?

Розглянуто необхідність подальшого удосконалення адміністративно-правової регламентації охоронної діяльності, зокрема, аналіз легітимності визначених нещодавно у законодавстві повноважень суб'єктів приватних охоронних структур, які раніше належали державній службі охорони МВС України.

Ключові слова: охоронна діяльність, приватна охоронна структура, державна служба охорони, повноваження, ліцензування.

Постановка проблеми. Минув рік з часу набуття чинності в Україні Закону «Про охоронну діяльність» [1], який визначив організаційно-правові принципи здійснення господарської діяльності у сфері надання послуг з охорони власності та громадян. Наразі в Україні загалом нараховується понад 100 тисяч осіб, які залучені до виконання охоронних функцій (без державних силових відомств), більше 4 тисяч приватних охоронних структур [15]. Така діяльність є соціально значимою, адже, відповідно до ст. 3 Конституції України, здоров'я, недоторканність, безпека та інші права і свободи людини визнаються найвищою соціальною цінністю та є пріоритетними для держави [4].

Крім того, як переконують дослідники, 15 % громадян вважають незадовільним стан забезпечення безпеки фізичних осіб та охорони права власності та лише 10 % – високим. Це негативно характеризує стан охоронної діяльності в Україні враховуючи, що ситуація в країні є криміногенною [12].

Тому так важливо створити надійне та гнучке нормативно-правове забезпечення охоронної діяльності, належний механізм контролю за дотриманням законодавства приватними структурами, розмежування їх компетенції з органами внутрішніх справ, які здійснюють адміністративну діяльність у цій сфері, «змусити» їх співпрацювати заради запобігання правопорушень.

Крім цих актуальних проблем, важливими для теорії та практики є питання правового статусу суб'єктів недержавної охоронної діяльності, визначення тактики реагування ними на повідомлення про вчинене правопорушення; конкретизація підстав затримання та застосування спеціальних заходів під час несення ними служби; усунення умов криміналізації «ринку безпеки».

Після резонансного убивства 26 вересня 2012 року трьох приватних охоронців у київському ТРК «Караван» тема ролі, місця та характеру приватної охоронної діяльності в Україні отримала певний поштовх до зако-

нотворчості та серед громадськості. Аналізуючи нормативно-правові підвалини регламентації охоронної діяльності, слід визнати, що на сьогодні в Україні вже існує конкретне підґрунтя: ст.ст. 3, 17, 42 Конституції України, Закони «Про охоронну діяльність», «Про ліцензування певних видів господарської діяльності», «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності», Постанова Кабінету Міністрів «Про затвердження переліку спеціальних засобів, придбання, зберігання та використання яких здійснюється суб'єктами охоронної діяльності» та інші.

Проте, тема цієї статті дотепер не отримала належної уваги з боку науковців. Монографічні роботи не містять ґрунтовного дослідження цієї теми, більше того, не враховують сучасні умови та потреби й написані задовго до прийняття Закону України «Про охоронну діяльність».

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Теоретичні та прикладні проблеми регулювання недержавної (приватної) охоронної діяльності, форми й методи діяльності суб'єктів у цій галузі поглиблено вивчали М. М. Александров, С. М. Бочаров, С. І. Вахмістров, А. З. Гливинський, О. С. Дудихін, М. А. Ковальов, О. С. Лебедченко, В. П. Мак-Мак, М. Ф. Савелій, В. М. Солянов, С. М. Федоткін, В. М. Фокін, В. В. Черняєв, О. Д. Шелковнікова, О. М. Шелухін, В. І. Шестаков, В. І. Ярочкін, Ю. О. Ярошенко.

Окремі аспекти проблеми розглядали у своїх дисертаціях В. Б. Белорусов, Д. К. Брагер, В. В. Горovenко, О. М. Єщук, А. Г. Сачаво, О. В. Солнишкова, інші науковці. Але досі немає системного й комплексного аналізу адміністративно-правового статусу недержавних (приватних) охоронних організацій як суб'єктів недержавної правоохоронної діяльності, який би враховував умови сучасного етапу розвитку українського суспільства, нові тенденції у сфері охорони та вимоги, що ставлять у зв'язку з цим до органів внутрішніх справ.

Метою даної наукової статті є вироблення напрямів удосконалення законодавства з питань приватної охоронної діяльності та розмежування компетенції державних і приватних охоронних структур для забезпечення єдиної державної політики у здійсненні охоронної діяльності.

Відповідно до поставленої мети у статті вирішуються такі *завдання*:

- з'ясувати зміст нормативно-правової регламентації діяльності суб'єктів приватної охорони та відмежувати від ОВС;
- розкрити напрями удосконалення законодавства України у сфері надання охоронних послуг.

Виклад основного матеріалу. Стаття 1 Закону України «Про охоронну діяльність» визначає охоронну діяльність як надання послуг з охорони власності та громадян, а її суб'єктами визнає суб'єктів господарювання будь-якої форми власності, створених та зареєстрованих на території України, що здійснюють охоронну діяльність на підставі отриманої ліцензії. Згідно зі ст. 9 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» від 1 червня 2000 р., господарська діяльність із надання послуг з охорони власності та громадян ліцензується державою [5]. Органом ліцензування є Міністерство внутрішніх справ України, що визначено Постановою Кабіне-

ту Міністрів України від 14 листопада 2000 р. «Про затвердження переліку органів ліцензування» [6].

Одразу зазначимо, що чимало авторів нарікають на нібито «залежність» приватних охоронних структур від міліції, працівниками якої, з різким збільшенням ліцензійних вимог до охоронних агентств, нібито можуть бути використані корупційні схеми – хабарі за продовження чи отримання ліцензії.

У цьому розумінні не зайвим буде згадати, що українським законодавцем принципово визначено, що жодне громадське формування, яке «перетягує» на себе повноваження ОВС, тим більше специфічну правоохоронну функцію – як приватний суб'єкт охоронної діяльності, не діє без підтримки відповідної міліцейської структури. Наприклад, так реєструються та здійснюють свою діяльність громадські формування з охорони громадського порядку та державного кордону відповідно до ч. 1 ст. 6, пп. 1, 2 ч. 1 ст. 10, 11, ч. 2 ст. 12, п. 3 ч. 3 ст. 13, 14 Закону України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону» та ін. Причому ст. 11 згаданого Закону чітко вказує, що: «Громадські формування з охорони громадського порядку і державного кордону проводять свою діяльність під контролем органів внутрішніх справ»[2]. Подібним чином працюють цивільні особи – помічники дільничних інспекторів міліції (п. 7.7–7.7.5, п. 11.3, 16.3 Положення про службу дільничних інспекторів міліції) [3]. Компенсується подібна «залежність» від ОВС наданням громадянам та їх об'єднанням особливого статусу, що дозволяє їм використовувати на період їх чергування або проведення цільових заходів мобільні радіотехнічні та спеціальні засоби, інші предмети екіпіровки нарядів, застосовувати заходи фізичного впливу, спеціальні засоби індивідуального захисту та самооборони, заряджені речовинами сльозогінної та подразнюючої дії (ст. 14 Закону України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону»).

Такі самі положення, навіть з ширшим колом делегованих приватним охоронцям повноважень, ми бачимо в Законі України «Про охоронну діяльність». У ст. 9 згаданого Закону «Права суб'єкта охоронної діяльності» вказано, що суб'єкт охоронної діяльності має право:

- 1) для забезпечення охоронної діяльності придбавати, зберігати та використовувати в установленому законодавством порядку спеціальні засоби, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України;
- 2) для забезпечення радіозв'язку використовувати в установленому порядку радіочастоти;
- 3) використовувати в охоронній діяльності службових собак;
- 4) використовувати в охоронній діяльності технічні засоби охоронного призначення;
- 5) використовувати транспорт реагування;
- 6) одержувати за своїм письмовим запитом від замовника послуг з охорони відомості та копії документів, необхідні для здійснення заходів охорони на об'єкті охорони;
- 7) за згодою замовника послуг з охорони (його представника) огляда-

ти територію, будинки, приміщення, майно, що охороняються.

Очевидно, що суб'єкт охоронної діяльності за своїм статусом нижчий, ніж працівник правоохоронних органів, адже чинне законодавство не поширює на громадян, які надають послуги з приватної охорони, дію законів, що закріплюють правовий статус цих працівників. Попри це, порівняно з іншими громадськими формуваннями, законодавець суттєво розширив права охоронців, надав їм значно більші можливості з розуміння специфіки виконання ними завдань і – свободу діяльності.

Відповідно до Постанови Кабінету Міністрів «Про затвердження переліку спеціальних засобів, придбання, зберігання та використання яких здійснюється суб'єктами охоронної діяльності» [5], суб'єктам охоронної діяльності дозволено придбавати, зберігати та використовувати: бронежилети, захисні каски, газові балончики з аерозолями сльозогінної та подразнюючої дії, газові пістолети, револьвери, патрони до них калібру 6, 8 і 9 міліметрів, заряджені речовинами сльозогінної та подразнюючої дії, гумові кийки, наручники пластикові (текстильні) одноразового використання, електрошокові пристрої та пристрої вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами не смертельної дії, та зазначені патрони (останні два – виключно суб'єктами охоронної діяльності, які здійснюють охорону особливо важливих об'єктів права державної власності або надають охоронні послуги із залученням власного транспорту реагування та використанням пунктів централізованого спостереження).

Знову ж таки ми підтримуємо законодавчу ідею залишити єдиним озброєним органом на ринку охорони ОВС, адже це – державний орган, завдяки цілісній структурі якого забезпечується дотримання правил обігу зброї, наркотичних, сильнодіючих отруйних речовин, об'єктів державного значення тощо. Не слід відкидати той факт, що недержавні охоронні структури використовуються при проведенні рейдерського захвату чи вирішення силовим шляхом інших конфліктів. Причому уникнути ризику втрати ліцензії чи працівника під час виконання такого «замовлення» можна винайнявши сторонніх осіб [9].

Ми також не згодні з твердженням, що за умов неможливості використовувати зброю приватними охоронцями відсутня конкуренція з ДСО МВС України. Про яке домінування ДСО може йти мова, якщо чисельність працівників приватних структур значно перевищує чисельність міліціонерів-охоронців? Останні, передусім, призначені не тільки для охорони об'єктів і забезпечення безпеки фізичних осіб та їх квартир за допомогою нарядів груп затримання пунктів централізованого спостереження, а ще й здійснюють інкасацію та охорону грошових коштів, що перевозяться, забезпечують перевезення та охорону вантажів тощо. Крім того, вони зобов'язані, відповідно до наказу МВС України «Про організацію службової діяльності міліції охорони Державної служби охорони при МВС України», забезпечити збереження особливо важливих об'єктів в Україні до категорії яких належать: а) об'єкти життєзабезпечення населення; б) фабрики та центральні сховища грошових знаків і цінних паперів; в) об'єкти Держав-

ного комітету з телебачення та радіомовлення; г) державні центральні статистичні управління; г) сховища державних архівів; д) особливо важливі приміщення, де зберігаються (виготовляються):

- грошові кошти незалежно від дозволеного залишку їх зберігання (поштові відділення та вузли зв'язку, виплатні каси підприємств, організацій, установ, головні каси торговельних підприємств, обмінні пункти валют тощо);

- зброя, боєприпаси (стрілецькі тири, кімнати зберігання зброї підприємств та закладів освіти, стрілецькі стенди, магазини з реалізації мисливської і спортивної зброї, майстерні з ремонту зброї, підприємства з їх виробництва тощо);

- наркотичні та психотропні речовини, прекурсори, отрути (аптеки, фармацевтичні склади, а також наукові, медичні та інші установи, у практичній та виробничій діяльності яких використовуються ці речовини);

- дорогоцінні метали та каміння, ювелірні вироби з них (ювелірні заводи і майстерні, магазини, ломбарди, бази, склади, сховища підприємств, установ, організацій, що використовують у своїй діяльності дорогоцінні метали та каміння, пункти закупівлі металів і каміння тощо);

- історичні та культурні цінності державного значення (музеї, картинні галереї, фондосховища музеїв, наукові бібліотеки тощо);

- вибухові та радіоактивні речовини і матеріали;

е) інші об'єкти державного значення [10]. Їх конкретний перелік передбачено Кабінетом Міністрів України [11].

Усі ці завдання ДСО виконує завдяки існуванню штату цивільної охорони Державної служби охорони при МВС України, діяльність якої чітко, повно та зрозуміло регламентована у відповідній Інструкції з організації служби, до речі, яку слід було б взяти на озброєння для подальшого удосконалення законодавства у сфері адміністративного регулювання охоронної діяльності.

За даними статистики, у поточному році видано та переоформлено 1073 ліцензії на приватну охоронну діяльність, в минулому році – 1030 [8]. І це – тільки офіційні дані. За даними директора Інституту економічних реформ НАН А. Турчинова, непродумана податкова політика держави провокує перехід багатьох підприємств і організацій у тіньову сферу діяльності. Близько 80 % організацій в Україні тією чи іншою мірою працюють на тіньову економіку. Серед 100 тисяч українців, задіяних у приватній охоронній діяльності, лише 80 тисяч працюють офіційно в ліцензованих організаціях. Керівники супермаркетів беруть охоронців на посади «контролерів торгової зали» або «старшого зміни» [13].

Отже, приватні охоронні структури, що мають відповідні ліцензії МВС, відтепер отримали право застосовувати за потреби палиці, слезогінний газ, службових собак, затримувати та обшукувати людей тощо. Однак рішення приймає охоронець на власний розсуд: «Вид спеціального засобу, час початку та інтенсивність його застосування визначаються з урахуванням ситуації, що склалася, характеру правопорушення та особи правопорушника» (ч. 5 ст. 16 Закону України «Про охоронну діяльність»).

А це, вочевидь, в умовах недотримання професійного підбору охоронців може призвести до негативних наслідків порушення прав особи, завдання шкоди волі, честі та гідності людини, навіть тілесних ушкоджень. Єдиним позитивним положенням при цьому для покупців великих магазинів є те, що Закон забороняє персоналу охорони застосовувати спеціальні засоби в місцях значного скупчення людей, якщо це може призвести до заподіяння шкоди життю та здоров'ю сторонніх осіб, крім випадків самооборони (самозахисту).

Крім того, у згаданому Законі відсутні чіткі вказівки з приводу нормативно-правового механізму застосування цих притаманних роботі ОВС, по суті, заходів адміністративного припинення. Ним визначено лише випадки, при яких заборонено їх застосовувати: «Забороняється застосовувати заходи фізичного впливу та спеціальні засоби проти жінок з явними ознаками вагітності, осіб похилого віку або з вираженими ознаками інвалідності та малолітніх осіб, а також проти осіб, які відповідно до законодавства є носіями спеціального статусу недоторканності, крім випадків учинення ними нападу, що становить загрозу життю та здоров'ю фізичних осіб, персоналу охорони, або збройного нападу чи збройного опору» (ч. 6 ст. 16).

Одним із наріжних каменів у теорії та практиці як адміністративного, так і процесуального права – останнім часом у зв'язку з прийняттям нового КПК України – є питання щодо підстав та строків затримання. Закон «Про охоронну діяльність» вніс ще більшу плутанину в це питання, адже надав можливість приватним охоронцям затримати особу за підозрою у правопорушенні. Проте в ньому не сказано, на який термін можуть бути затримані порушники та за які саме правопорушення можна застосовувати подібні примусові заходи, а тільки вказано, що затримання особи персоналом охорони не є адміністративним і особа негайно передається ОВС за місцем вчинення правопорушення.

Вище вже оговорювалося, що самі охоронці вирішують питання про особу правопорушника, ступінь загрози для них і заходи застосування. При цьому Закон також не вказує структуру чи підрозділ, який повинен перевіряти законність таких дій охорони. У зв'язку з цим залишається невирішеним питання доказів невинуватості особи у разі перевищення повноважень приватних охоронців. І знову ж таки ми повертаємось до необхідності насамперед звернутися до ОВС, а за потреби – до іншого правоохоронного органу.

Усі зазначені вище недоліки та прогалини нового Закону не є вичерпними. Однак, держава на сьогодні частково делегувала свої правоохоронні функції приватним організаціям. Відтепер слід удосконалювати механізм залучення до правоохоронної діяльності громадських об'єднань, навіть з тієї економічної точки зору, що це дещо зменшить навантаження на її бюджет. За існуючих у даний час умов здійснення охоронної діяльності на це, на нашу думку, марно сподіватися. Безконтрольний приватний бізнес вже приховують доходи для того, щоб уникнути податків. При цьому знову ж таки постраждає сама міліція, яка в режимі самозабезпечення працюватиме менше внаслідок перерозподілу охоронного ринку, отримає з бюджету ме-

ніше фінансування внаслідок «тіньових» доходів приватних структур, а до того ж – отримує збільшене навантаження за рахунок конфліктів приватних охоронців і громадян.

Доцільно орієнтувати населення та діяльність суб'єктів охоронної діяльності на співпрацю с ОВС, а не протистояння їм. МВС України на сьогодні готове співпрацювати із охоронними структурами у сенсі залучення їхніх можливостей у цій справі [13]. Так, дуже показовою була ситуація під час недавнього квітневого матчу дніпропетровського «Дніпра» й донецького «Шахтаря» на «Донбас Арені», коли в сутичку між командами на полі втрутилися місцеві охоронці.

Зауважимо, що необхідність взаємодії ОВС і приватними охоронними об'єднаннями зумовлюється низкою обставин:

- спільність завдань, які постають перед ОВС і приватними охоронними агентствами, у сфері охорони правопорядку;
- різний обсяг їх повноважень у сфері охорони громадського порядку і забезпечення громадської безпеки;
- особливість призначення сил і засобів, що застосовуються для вирішення відповідних завдань;
- спорідненість методів їх діяльності щодо забезпечення захисту життя, здоров'я та власності громадян, а також попередження правопорушень;
- характер заходів, здійснюваних з метою забезпечення безпеки особистості та власності;
- взаємозалежність кінцевих результатів їх спільної діяльності [15, с. 14].

Загальновідомо, що «обличчя індустрії безпеки» насамперед формується колишніми працівниками ОВС та інших силових відомств. Особливо актуальним і корисним є питання працевлаштування в цю сферу послуг колишніх міліціонерів у період оптимізації штатної чисельності ОВС (скорочення, реорганізації). Зокрема, упродовж останніх років було скорочено посади понад 10 тисяч працівників патрульно-постової служби міліції. При цьому потрібно забезпечити правове підґрунтя інформаційно-аналітичного забезпечення у взаємодії приватних охоронних організацій з ОВС, адже у більшості випадків обмін службовою інформацією відбувається за рахунок міжособистісних зв'язків, що є порушенням дисципліни.

Для запобігання рейдерству силами та засобами суб'єктів приватної охоронної діяльності доцільно надати ОВС більше повноважень щодо контрольних перевірок діяльності цих юридичних осіб, особливо відповідності працівників штатному розпису та вимогам, які до них пред'являються відповідно до законодавства (дотримання умов ліцензування) і обов'язково – можливості застосування щодо правопорушників відповідних санкцій. Для цього необхідно передбачити відповідальність у Кодексі про адміністративні правопорушення.

Висновки. Підводячи підсумки, узагальнимо, що на сьогодні приватні охоронні структури можуть і повинні взаємодіяти з ОВС для проведення заходів правоохоронної спрямованості, надання взаємодопомоги та інформації одне одному з питань попередження та припинення правопорушень у розрізі єдиної дислокації та планування заходів охорони осіб та їх майна.

На сьогодні Закон України «Про охоронну діяльність» недосконалий, про що обґрунтовано заявляють юристи [16]. Зокрема, він потребує прийняття низки підзаконних актів, особливо з питань організації охоронної служби, моделювання порядку та умов застосування заходів фізичного впливу, спецзасобів (наприклад, зброї, наручників, кийків, газових балончиків, службових собак тощо) і – затримання правопорушника.

Статус приватних співробітників охоронних структур наразі прирівняно до державних спецслужб, хоча, по суті, вони є громадськими об'єднаннями, які займаються аналогічною з ДСО діяльністю, чим пояснюється специфіка їх статусу та потреба взаємодії з ОВС.

Бібліографічні посилання

1. Про охоронну діяльність : Закон України від 18.10.2012 року // Голос України. – 2012. – № 70.
2. Орленко Т. Після повторного вето прийнято закон «Про охоронну діяльність» // Юридичний вісник України. – 2012. – №17 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ghall.com.ua/2012/04/29/pislya-povtorno-ho-veto-pryjnyato-zakon-pro-ohoronnu-diyalnist/>.
3. Конституція України від 28 червня 1996 р. // ВВР України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
4. Єщук О.М. Адміністративно-правове регулювання охоронної діяльності в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Єщук О. М. – К., 2011.
5. Про ліцензування певних видів господарської діяльності : Закон України від 01 червня 2000 р. № 1775 // ВВР України. – 2000. – № 36. – Ст. 299.
6. Про затвердження переліку органів ліцензування : Постанова Кабінету Міністрів України від 14 листопада 2000 р. № 1698 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1698-2000-%EF>.
7. Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону : Закон України від 22 червня 2000 р. // ВВР України. – 2000. – № 40. – Ст. 338.
8. Про затвердження Положення про службу дільничних інспекторів міліції в системі Міністерства внутрішніх справ України : наказ МВС України від 11 листопада 2010 року № 550// Офіційний вісник України. – 2010. – № 95.– Ст. 3386.
9. Про затвердження переліку спеціальних засобів, придбання, зберігання та використання яких здійснюється суб'єктами охоронної діяльності : постанова Кабінету Міністрів України від 11 лютого 2013 р. № 97 // Урядовий кур'єр. – 2013. — № 30.
10. Венгрияк Х. Закон провокує рейдерство // ЮРБІЗНЕС. – 2008. – №18 (153). – С. 1.
11. Про організацію службової діяльності міліції охорони Державної служби охорони при МВС України : наказ МВС України від 25 листопада 2003 року № 1433 // Офіційний вісник України. – 2004. – № 22. – Ст.1520.
12. Перелік об'єктів, що підлягають обов'язковій охороні підрозділами Державної служби охорони при Міністерстві внутрішніх справ за договорами : додатки 1–2 до Постанови Кабінету Міністрів України від 10.08.1993 № 615 (у редакції Постанови Кабінету Міністрів України «Про заходи щодо вдосконалення охорони об'єктів державної та інших форм власності» від 15.08.2001 № 1053).
13. 80 тысяч украинцев официально работают в частных охранных предприятиях [Електронний ресурс]. – Режим доступа : <http://www.domik.net/novosti/pochemu-tysyachi-krepkix-ukraincev-idut-v-oxranniki-n194308.html>.
14. Ратушняк В. Відтепер протистояння поміж учасниками ринку охоронних послуг не буде [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/article/439578>.
15. Сачаво А.Г. Адміністративно-правові основи діяльності приватних охоронних структур та їх взаємодія з ОВС України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Сачаво А. Г. – К., 2004.
16. Висновок на проект закону України «Про охоронну діяльність» : зауваження

Головного юридичного управління 16.06.2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=35843;
http://security.ua/news/press_centre/index.php?ELEMENT_ID=632.

Мысливая О. О. Полномочия частных охранных структур: взаимодействие или противодействия органам внутренних дел. Рассмотрена необходимость дальнейшего усовершенствования административно-правового регламентирования охранной деятельности, анализ легитимности нововведения полномочий субъектов частных охранных структур, которые ранее принадлежали государственной службе охраны МВД Украины.

Ключевые слова: охранный деятельность, частная охранная структура, государственная служба охраны, полномочия, лицензирование.

Myslyva O. O. Powers of private guard agencies: interaction or counteraction internal affairs bodies? The scientific article is about the necessity of further improvement of administrative regulation of guard activity, to the analysis of legitimacy passed Law of Ukraine «About guard activity» to the private guard structures of plenary powers which before belonged to government service of guard of Ministry of internal affairs of Ukraine.

Security Services is socially significant, as corresponds to Art. 3 of the Constitution of Ukraine, therefore, is a priority of the state.

Economic activities in granting services for protection citizens' health and property is licensed by the MIA of Ukraine. This creates the danger of using corrupt practices in bribes to obtain or license renewal, and the other - "drag" on a private entity police powers.

Therefore it is important to establish a reliable and flexible regulatory support of private security agencies, appropriate control mechanism observance of law, separation of their competence by law enforcement agencies engaged in administrative activities in this area, "make " them work together to prevent crime.

In addition to these topical issues there is an important question of the legal status of subjects of state security activity, determination of their tactics to respond to calls of offense, specify the grounds for detention and the use of special measures while bearing their service, eliminating conditions for criminalization of "security market".

Obviously, the subject of security activities in his status is lower than a law enforcement officer. However, based on the understanding of the tasks, the legislator has delegated to private security guards opportunities. Intuitively, this indicates art. 9 of the Law of Ukraine "On security activity" in particular that an intruder activity has the right to acquire, store and use physical force and special means, RF, dogs, hardware security purpose, etc.

The only armed body guard on the market should remain internal affairs bodies as a public body that prevent the raider attack objects of national importance or resolve private conflicts by force, as private security guards are eligible to apply. Professional recruitment guards must be considered during licensing.

Private security companies should cooperate with the police to conduct law enforcement activities, providing mutual support and information to each other on the prevention and suppression of crime in the context of a single deployment and planning measures to protect people and their property.

Keywords: guard activity, private guards structure, state guard activity, plenary powers, licensing.

Надійшла до редакції 13.05.2013